

Hộp lớp

Hôm qua, Anh Ba xem clip cháu Bí thư chi đoàn đứng khóc tu tu vì cả lớp không ai chịu nộp tiền chụp ảnh kỷ yếu thấy vừa buồn cười lại vừa thương.

Nói ra thì bảo là khoe chứ đời Anh Ba chỉ có ăn với học, tay chưa cầm gì nặng quá chén cơm. Bây giờ tài sản lớn nhất cũng chỉ là mớ văn bằng, chứng chỉ từ hồi bé cho tới bằng điểm nghiên cứu sinh tiến sĩ đều được anh bảo quản kỹ trong vali chống lửa.

Số lớp học Anh Ba tham gia từ ngắn hạn đến dài hạn đến giờ không nhớ nổi nhưng vì nhiều lý do tuyệt nhiên chưa bao giờ anh họp lớp.

Các anh chị đọc ngôn tình nhiều nên nói hay lắm. Nào là chúng ta gặp nhau vì tình thương mến thương, nâng chén trăm trăm kể chuyện đời xưa thật vui quá đi. Lớp chúng mình gặp nhau người thành đạt cũng như người chưa thành công trong cuộc sống, người giàu sang cũng như nghèo hèn... không sự phân biệt đẳng cấp vì chúng ta là bạn cũ.

Giờ a lấy mốc tốt nghiệp cấp 3 cho nó gần gũi đại bộ phận cần lao.

- 5 năm sau ra trường, các anh chị bàn chuyện gì nếu không phân tầng đứa nào học trường “ngon”, đứa nào du học, đứa nào học nghề?
- 10 năm sau ra trường, các anh chị bàn chuyện gì nếu không phân tầng mức lương, quy mô công ty, tập đoàn đang công tác?
- 15 năm sau ra trường, các anh chị bàn chuyện gì nếu không thể hiện sơ bộ về tầm ảnh hưởng trong quan hệ xã hội?
- 20, 25, 30 năm sau ra trường, các anh chị bàn chuyện gì nếu không thể hiện vị thế trong đời, rồi lỗi con cái ra khỏe... mới có câu “trẻ khỏe nhà, già khỏe con” là vậy?

Mới ra trường thì hăng máu lắm vì đứa nào chả giống nhau, họp lớp vài phát thì đứa yếu thế sẽ chạnh lòng rời đi, đứa đẳng cấp thì cảm thấy bọn lười tu này làm mất thời gian của mình... group lớp tan dần đều như cục phân chó trong cơn mưa rào... đó là quy luật, kêu khóc gì ở đây?

Mọi tổ chức đều có sứ mệnh và tuổi thọ của nó, lớp học là một tổ chức như thế.

Chúng ta từng gắn kết vì quy định của luật giáo dục, nội quy của nhà trường và vì phải học để lấy chứng chỉ tốt nghiệp chứ không phải vì tình yêu mà chúng mình ngồi mấy chục mạng trong suốt mấy năm trời đằng đẳng. Khi chế tài mất đi thì tập thể ắt tan rã.

Ngồi trong bàn ăn 30p thôi, chúng mình còn thấy ghét người nọ, khó ưa người kia thì trách gì mấy chục con người nhốt chung một rọ suốt mấy năm không sinh ra mâu thuẫn?

Khi chia tay cuối khóa, hãy giữ lại liên lạc với 5-7 đứa bạn thân là đủ, hi vọng sau này còn gặp gỡ được 1-2 (tôi nói 1-2 là để anh chị lạc quan thêm đấy).

Tự nhiên bắt đóng 350k chụp hình với đứa mình ghét rồi in ra thành tập để lưu truyền hậu thế, chưa kể nó xinh, mình béo... tự dưng share tiền cho nó làm album, đây là khoản đầu tư ngu - nói cho nhanh.

Đi làm, ra trường là cả một biển trời quan hệ xã hội. Tạo hóa vì thương loài người nên mới cho bộ não chúng mình được quên, chứ cái gì cũng nhớ, ngày nào cũng nhai kỷ niệm xưa như nhai giẻ rách thì chỉ có thiên tài hoặc thằng điên thôi (mấy mươi năm sống trên đời Anh Ba chưa từng gặp thiên tài).

Ở đời người ta phù thịnh chứ không ai phù suy.

Đừng trách cô bạn cũ không chào mình trong hội thảo, đừng trách đứa học trò cũ không còn ghé thăm, đừng trách đứa lính cũ ngại ngời nhậu với thủ trưởng về đã hưu.... vì chúng ta đều cũng từng như thế.

Đừng trách người khác bạc tình vì chúng ta đều là những kẻ bạc tình, chỉ là anh chị không biết mà thôi.

Nói tiếp vụ họp lớp, chúng mình hay nhai câu: “Xưa thằng đó học dốt mà giờ làm chức nọ chức kia chắc đi bằng đầu gối”, “Xưa con kia vừa đen vừa xấu mà giờ lấy thằng A giàu thế”... khi vừa thốt ra anh chị đã thấy có vấn đề chưa?

Hóa ra cái tự hào hư ảo về dăm điểm số thời phổ thông nó đeo bám trong não đến tận bây giờ, sự ích kỷ ảo tưởng ấy trả đúng giá trị con người anh chị là một đứa thất bại không hơn, không kém. Học giỏi tại sao để bây giờ ngơ ngác ngác? Hồi là đã trả lời.

Mỗi người trong đời đều có một điểm tựa, cô bạn cùng trường học kém nhưng lấy được chồng giỏi, cô ấy yên phận làm hậu phương cho chồng, chồng nhờ đó xông pha trận mạc thăng chức, tăng lương ầm ầm – chồng chính là điểm tựa của cô ấy. Anh bạn ngày xưa như một sách, lấy cô vợ hiền lành để được thăng con siêu thông minh ra trường mở công ty phát triển mua cho bố mẹ cả một villa bờ biển dưỡng già – con cái chính là điểm tựa của vợ chồng ấy...

Mỗi người nếu nhận thức được điểm tựa của mình và bồi đắp cho nó thì khi ấy đời viên mãn. Họ đều thành công trong việc xác định vị thế của họ trong đời, còn anh chị học giỏi nhưng như la bàn mất kim, làm cái đéo gì cũng hỏng, đầu tư cho mỗi quan hệ nào cũng không nên thân thì tự soi gương mà chửi. Trách đời, trách người làm gì?

Vì sao lớp có “Ban liên lạc”, vì chắc chắn mất liên lạc nên mới cần có ban chứ sao? Rồi thu chi kiểu gì chả có xì xầm dù anh chị có công khai cách mấy đi nữa. Kế toán, kiểm toán chuyên nghiệp kia còn lệch hướng gì mấy cái sổ rách cả năm mới sử dụng một lần?

Anh Ba khuyên thật, quý báu gì mừng 4 tết đừng một đám như thất trận, mỗi đứa một cái điện thoại chụp hình post phây xong ngồi ăn nhậu nói hươu nói vượn. Bạn bè gặp gỡ thì chọn nhóm thân thương thôi, vì có thân thì mới tin, có tin thì mới hỗ trợ nhau trên đường đời vất vả về sau. Lưu làm đéo gì mấy cái sổ linh tinh rồi chia tay nhau sau lời đãi bôi “Hôm nào cà phê nhé”. Ahihi làm đéo gì có “Hôm nào” tồn tại trên đời này?

Bất kỳ ai cũng có nhiều lý do khó có thể sẻ chia nên anh chị hãy cảm thông cho những người luôn vắng mặt trong ngày họp lớp.

